

samo take topiče, ki so bili uradno pregledani. Kupec, kadar topič dobi pripisan po železnici, pač ne more več lahko skrbeti za uradno odobravanje. Zatorej za kupovalce topičev bodi nauk: Kadar naročate topič, prodajalcu ob enem naznani, da za topiče uradno še ne pregledane ne marate. Toda najbolje bi bilo, ako bi prodajalci ne smeli sploh prodajati topičev oblastveno še ne odobrenih. — Ponesrečenca smo v pone-deljki po večernicah, pri katerih smo zanj opravili tudi križev pot in poslušali pridigo, spremili do hladnega groba. In pač v župniji ne boš našel hiše, katera bi ne bila poslala svojih zastopnikov, da blagemu pokojniku posodijo zadnjo pot. Svetila mu večna luč!

Iz Kanže pri Ptui. (Slovenski v časi znajo!) Mestni očetje Ornik, Blanke, Sadnik, Kasimir, Selinšek, Kaiser, Strohmayr, Kolenc, Kratzer itd. trdijo, da slovenski ni treba znati v Ptui! Ne vem, kaj bi ti gos-podje napravili s svojimi prodajalnici, ko bi ne prihajali v mesto slovenski odjemalci, slovenski kupci! Slabo bi se njim vsem go-dilo! Vsak teh gospodov v svoji prodajalnici tudi slovenski zna in govori! Nobenemu ne pride na um, napraviti pri vratih napis, da je vstop za Slovence sploh prepovedan, kakor ga nosi »Gastwirtschaft für Deutsche«. Še več! Gospodje trgovci in mestni očetje so pred velikonočnimi prazniki celo slovenski pisati znali, ko so blago slovenskim okolišča-nom ponujali! Čudili smo se gospodu županu in peku Orniku, tiskarju Blanke, da sta se s slovenskimi povabili kupcem priporočala. V Gradcu pa gosp. Ornik iz deželne zbornice zbeži pred slovensko interpelacijo! G. Blanke tu v Ptui izdaja Slovincem strupeno sovražni list »Pettauer Zeitung«, v kateri hoče Slo-vane in Slovence kar snesti! Tudi Maks Strasschill, svak Ornikov, ki sicer noče nič slišati o Slovincih, o slovenski šoli, zna sedaj naenkrat slovenski, ko je odprl v Ptui novo žganjarijo ali šnopsarijo! Povsodi so nabita njegova slovenska vabila! Potrebna je res bila v Ptui nova žganjarija; v ulici, v kateri jo je g. Strašil napravil, še dosihdob ni bilo; sicer je skoro že v vsaki ulici! Kako je neki mestni urad utemeljil potrebo za novo Strašilovo šnopsarijo? Naj bi gg. Ornik, Strašil in Blanke to v »Pettauer« naznanili, da dobijo vsi tisti v roke »mušter«, kateri koncesije za gostilno ali žganjetoč ne morejo dobiti, tudi zunaj mesta ne!

Toda, gospodje, kaka je Vaša doslednost? Trdite, da Slovencev ni v Ptui in izven Ptui; priporočate pa njim celo pismeno svoje prodajalnice in blago!

Trdite, da je slovenski jezik za nič, da ga ni treba znati niti v Ptui! Vi pa sami ta jezik govorite in pišete; celo povabila pustite na se v tem jeziku tiskati! Opustite vendar to in napravite pri vaših štacunah napise: »Tu je vstop za Slovence prepovedan!« To nas bode bolj razveselilo, nego vaša slovenska vabila!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebna vest. Sodni svetnik v Celju gosp. Maks vitez Langer je šel v pokoj in je dobil tem povodom viteški križec Franc-Josipovega reda.

† **Ignacij Orožen.** Dne 13. t. m. je umrl po kratki bolezni mons. Ign. Orožen stolni prošt, zlatomašnik, protonotarij apo-stolski, vitez reda železne krone III. vrste. Dosegel je starost 82 let. Rojen je bil leta 1819 na Laškem. Služboval je v Žalcu, Celju, Mozirju, Sv. Križu pri Slatini in od 24. sept. 1867 v Mariboru. Bil je znan zgodovinar, ki je mnogo pisal kot kronist vzlasti o lavan-tinski vladikovini. Pogreb je bil v nedeljo. Naj počiva v miru!

Razpisane so učiteljske službe do 20. aprila na mestni ljudski šoli v Brežicah,

v Lembahu pri Mariboru s plačo II. plačilnega razreda in v Račjem pri Mariboru v III. plačilnem razredu. Lepa mesta za slovenske učitelje!

Celo Nemci priznavajo, da se v go-spodarskem oziru za Spodnji Štajar premalo zgodi. Sentiljski Egon von Pistor, ki gotovo ni naš prijatelj, v »Tagespost« od zadnje srede sicer nekoliko opravičuje nemško ve-čino ter sramežljivo pravi, da je očitaneje pač nekrivično, da bi se za Spodnji Štajar v go-spodarskem oziru nič ne storilo, a takoj se ohrabri ter zakliče Nemcem v Gradcu: Aber weitaus mehr muss geschehen! Mnogoveč se mora zgoditi za Spodnji Štajar! Da, da, to je res!

Izgubil se je 7. t. m. železničar Ivan Cips iz Studenc pri Mariboru. Nosil je želez-ničarsko delavsko obleko, belo jeger-srajco, postave je bil srednje, star 25 let, pod nosom črne brke.

Abstinenca slovenskih poslancev. Katol. polit. društvo v Konjicah je na cvetno nedeljo sklenilo, 1. da kakor Slovensko društvo v Mariboru popolnoma odobrava abstinenco slovenskih deželnih poslancev in 2. da hoče o tem obvestiti tudi svoje pos-lance. — Zborovanje kat. polit. društva za okraj Sv. Lenart na velikonočni ponedeljek v Bišu se je sijajno obneslo in so zborovalci enoglasno in navdušeno pritrdili abstinenci politiki naših poslancev. Več poročamo o tem zborovanju med dopisi.

Nemška pravica. V Št. Jerneju nad Muto imajo za slovenske otroke nemško šolo. Ker taka šola ne more donášati zaželjenega sadu, prosili so slovenski stariši, naj se slo-venski poučuje. A deželni šolski svet je rekel, da tega ne more pripustiti. Ali deželni šolski svet plačuje šole in učitelje?

Izzivanje jungovskih učiteljev. Neki učitelj-jungovec napada v zadnjem »Učit. Tovarišu« kar vso slovensko štajarsko du-hovščino brez izjeme ter ji odreka vsako zaslugu za narodno probujo v novejšem času. Tako piše jeden izmed onih učiteljev, ki so udje odločno nemškega lernerbunda in ki si ne upajo niti z očmi treniti, kadar jim Hor-vatek pravi: ih bin kein vindišer. List pa, ki dela med slovenskimi stanovi na Šta-jarskem združbo, ni vreden, da bi še nadalje prihajal na Štajarsko! Proč z njim!

Požar je uničil na Veliki četrtek hišo in gospodarsko poslopje Lasbacherjevo na Starigori pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Ogenj je zanel mlad fant s žveplenkami, ki so »pokale«. Pri tem ognju je brizgalnica juri-jevskega gasilnega društva prvokrat brizgala po slovenskem povelju. Posestnik je bil za nezatno svoto zavarovan.

Nemški brat. Neki dr. Saalfeld iz Be-rolina je »vandal« velikonočne dni po Spod. Štajarju in »pobožnim« Nemcem pridigoval o nemštvu. Njih aleluja!

Za ruski jezik se vnemajo listi na Nemškem in dokazujejo, da se mora ta jezik podučevati v šolah, ker je njega znanje Nem-cem neobhodno potrebno. Kakšen razložek! Nemci na Češkem in vladni može v Ljub-ljani pa še vedno dobivajo krčne popadke, ko slišijo govoriti o uvedanju ruščine v naše šole.

Na Vestfalsko je šel letos spovedovat Slovence č. g. J. Knific. Pruska vlada mu dela težave.

Iz Laškega trga. Dne 8. t. m. je imela tukajšnja podružnica nemškega šul-ferajna zborovanje. Prišlo je sicer samo 18 ljudi zborovat, vendar je sploh drzno izzi-vanje, da si upajo na slovenski zemlji pri-rejati taka zborovanja. Naj se nikar ne ču-dijo, ako na taka izzivanja odgovarjamo s tesno gospodarsko organizacijo!

Razglasilo. Izvrševaje določila § 58 zakona z dne 25. oktobra l. 1896, drž. zak. št. 220 in člena 38 št. 4 izvršilnega pred-pisa k I. poglavju zadevajočega občno pri-dobnino se razglša, da so pridobninski za-

pisniki obsegajoči pripadnike davčnih družb I. do IV. razreda priredbenih okrajev Maribor mesto in Maribor politični okraj na vpogled davčnim zavezancem, kateri se kot taki legi-timirajo v pisarnici davčnega referata c. kr. okr. glavarstva Maribor, od 14. aprila 1900 naprej v navadnih urah skozi 14 dni raz-grnjeni.

Gospodarji, sadite drevesa! V Ptui je na trgu prodala neka žena v preteklih dveh mesecih za 100 K jabelk. Niso li to lepi denarji? In to bi si lahko prislužila vsaka pošena kmetica, da bi le imela nesti kaj jabelk na trg. Zdaj je čas, da si lahko posadimo drevesa. Le prav globoko in široko skopljite jamo in dobre zemlje nasipljite in drevesce bode gotovo rastlo. Mnogo še je krajev po slovenskem Štajarskem, kjer se šopiri akacija ali trn in druga nepotrebna šara. Ven z njim! Sadje prinaša veselje otrokom in dobro pijačo domačim in tudi marsikaj okroglega pod palec.

Slovenska dekleta in nemška gizda. V ptujski okolici se je v kratkem času vgnjez-dila prav abotna nemška gizda ali lišp. De-kleta in deklice, ki so nosile doslej kaj rade črn baržunast trak, povezan čez čedno po-česane lase, hodijo sedaj z najnovejšo nemško novotarijo. Obroček imajo na glavi, na tem pa stoji z zlatimi črkami: »Gott schütze dich!« Pomen besed je že prav lep, pa kdo bi mi-slil, da bode hotela le jedna slovenska dek-lica nositi na svoji glavi nemški nadpis! To ne sme več biti! Slovenske matere in očetje, imejte skrb za to, da Slovenke ne bodo več nosile nemških nadpisov na svojih glavah! Le ostanimo raje pri slovenskih starih navadah!

Volilni shod. V nedeljo dne 29. t. m. ob 3. uri popoldne zborovalo bode »Katol. polit. društvo« za kozjanski okraj v prostorih Frana Gučka. K temu zborovanju pride naš poslanec g. J. Žičkar. Razprave na tem zbo-rovanju bodo velepomembne, zato se priča-kuje obilna udeležba.

Katol. slov. polit. in gospodarsko društvo s sedežem v Jarenini priredi v nedeljo dne 29. aprila ob pol 4. uri popoldne v prostorih hiše pok. župnika Fišerja v Ja-renini političen shod, na katerem bosta po-ročala naša poslanca: deželni odbornik Robič in župnik Lendovšek o svojem delovanju, o krivicah, ki se gode Slovincem na Štajarskem ter o naših terjatvah. Prideta gotovo oba. Pridite tudi Slovenci iz Jarenine in sosednih župnij gotovo vsi na ta shod! Velika ude-ležba tega shoda bodi našim nasprotnikom jasen dokaz, da so tudi vsi Slovenci ob meji navdušeni za ločitev slov. Štajarja od Gradca. Zavedni, rodoljubni kmetje, agitujte za obilo udeležbo!

Ormož. Moska podružnica sv. Cirila in Metoda za tukajšnji okraj imela je svoj občni zbor. V načelnštvo so izvoljeni: pred-sednikom g. dr. med. Oroslov Kristan; bla-gajnikom č. gsp. provizor Fran Gartner in tajnikom g. Vekoslav Mikl. Namestniki teh so gg. Anton Haller, Anton Porekar in Jakob Potočnik. Zastopnika k veliki skupščini družbe prideta č. g. Fran Gartner in Fran Gomzi.

Frankolovo. Ukljub slabemu vremenu bilo je še zadostno obiskano zborovanje tu-kajšnjega bralnega društva dne 8. aprila t. l., pri kojem je govoril g. Ivan Bele o sredstvih zoper razne škodljivce in ujme v vinogradih in sadunosnikih. To in prejšnja večkratna enaka predavanja je oskrbel mnogozaslужni ustanovnik in predsednik društva g. Dragotin Zupančič, kojemu je ta dan zadnjikrat na-čeloval, kajti 10. aprila preselil se je zopet v slavni Ptui, od koder je prišel na Franko-lovo približno pred tremi leti. Z njegovim odhodom zgubila je tukajšnja šolska mladina priljubljenega in vrlega nadučitelja in vzgo-jitelja. Naj ga spremlja blagoslov božji!

Utonil je v Št. Pavlu pri Preboldu 68 let stari Janez Vogl. Nesel je v soboto zjutraj jajca in maslo v Trbovlje na prodaj. Ker je bilo zgodaj in še tema, padel je v baronov

ribnjak, ki je tik pota. Prejšnji dan se je opravil velikonočno spoved in prejel sveto obhajilo. Bodite pripravljeni, ker ne veste ne dneva ne ure.

Iz Šmartna v Šaleški dolini. Pri nas smo imeli od 22. do 29. marca sv. misijon, ki so ga vodili čč. gg. jezuitje: Doljak, Vrhovec in Žužek. Kljub slabim potem se je vendar udeležilo veliko ljudstva iz domače župnije in iz sosednjih sv. misijona. Obhajancev je bilo 1750, dasi župnija šteje le 1763 duš. Vso našo zahvalo zaslužijo goreči gg. misijonarji za svoje ganljive govore. Bog jim povrni ves trud! Posebno hvalo pa smo farani dolžni vrlemu, za vse dobro vnetemu vlč. g. župniku Cizeju, ki so nam sv. misijon oskrbeli. Bog bodi plačnik g. župniku za neprecenljivo dobroto sv. misijona, sosednim gospodom, posebno obema škalskima, pa za obilo pomoč ves čas sv. misijona, ki naj obrodí stoteren sad v časni in večni naš prid!

Prijatelje našega lista prosimo, da priporočajo in širijo list vsepovsodi. V nobeni gostilni, v nobenem društvu in v nobeni kmetaki hiši bi naj ne manjkala naš list!

Za dijaško kuhinjo v Mariboru je darovala slavna posojilnica v Konjicah 50 K.

Iz drugih krajev.

Mestno godbo je dobil Celovec. Meseca maja celovška mestna godba prvokrat javno nastopi. Celovčani so jo ustanovili, da se jim ne bode treba posluževati godbe ondote nega slovenskega pešpolka št. 17, ki je sestavljen iz kranjskih fantov. Ali ni to grda zagrizenost, ki jo mora obsoditi vsak trezen človek?

Dvojčka in sicer že 27. in 28. otroka je dobila žena kmeta A. Zsake v Kresnji v Bihaškem komitatu na Ogrskem. Kmetica se je omožila, ko je bila stara 16 let, in ima danes šele 36 let. Vseh 28 je zdravih in krepkih. Tudi mati je čila in zdrava. Zsake je v čisto rumunskem okraju edini Madjar. Karlovisko »Svjetlo« pa poroča: To Madjarko je nadkrilila Hrvatica gospa T. R., soproga trgovca v Ogulinu, ki je povila pred kratkim svoje trideseto dete. Živi ji še 11 otrok.

Papež in šolstvo. Sveti oče Leon podari vsako leto nad poldrugi milijon lir za katoliške šole v Rimu.

Dežela brez kadijcev. V afrikanski deželi Abesiniji je kadenje postavno prepovedano. Gotovo ta postava prebivalcem ni v kvar.

Blag kralj. Belgijski kralj Leopold, oče bivše nadvojvodinje Štefanije, je podaril svoji deželi vse svoje nepremakljivo premoženje. Kje bi se dobil še kak tak kralj?

Hiše se rušijo vsled silnega deženja v Klapih na Češkem. Izmed 160 hiš z 800 prebivalci se je že 52 hiš sesulo in vse kaže, da se jih bo še mnogo.

S 500 krogliami je v Ameriki v Marietta Ga 125 mož ustrelilo zamorca Bailega, ki je osramotil neko dekle. Možje so ulomili k zamorcu v ječo, ga ugrabili in izvršili sami kazen.

Strup v pajčevini. Neki kmet v občini Fišavi v Šleziji se je vrezal. Da bi kri vstavil, djal je na rano pajčevino. Tretji dan mu je roka zatekla in je v kratkem umrl v groznih bolečinah. Zdravnik je spoznal, da se mu je s pajčevino zastrupila kri.

Moč veleposestva. V Avstriji je 29 odstotkom vse zemlje v rokah veleposestnikov, na Češkem pa celo 32%.

† Profesor Franc Janežič.

Veliki teden je čas žalovanja, čas premišljevanja trpljenja in smrti Kristusove. Veselo petje popolno potihne, še celo zvonovi in orglje se zadnje dni več ne zglasijo. Prelepe in pomenljive službe božje pa se v cerkvi opravljajo, ko duhovniki molijo in pojejo žalostinke preroka Jeremija, bero opisovanja Kristusovega trpljenja in popevajo pevci o trpljenju in pogrebu Izveličarjevem.

Letošnji veliki teden pa je bil še posebno žalosten za lavantinsko škofijo, ker ji je zaporedoma pobrala neusmiljena smrt dva zaslužna duhovnika. Veliki petek predpoldan smo v Žalcu spremili k zadnjemu počitku preč. g. Franca Janežiča, profesorja na c. kr. učiteljsku v Mariboru, na velikonočno nedeljo popoldan pa smo na mariborskem pokopališču v grob položili stolnega prošta, mil. gsp. mons. Ignacija Orožen. Ker bo gotovo spretno pero opisalo posebno dela- in trudapolno življenje rajnega gsp. stolnega prošta, nekdanjega župnika mozirskega, nadžupnika št. križevskega in potem ravnatelja bogoslovja, bi rad danes le nekaj malega poročal o umrlem blagem g. Fr. Janežiču, in sicer, kolikor sem si zapomnil iz kratkega, jedrnatega in gnljivega nagovora ob krsti rajnega v cerkvi sv. Kancijana na pokopališču žalskem.

Profesor, cesarski in kn. šk. konzistorij. svetovalec Franc Janežič je bil rojen v Žalcu dne 13. sept. 1829; od knezoškofa Antona Martina Slomška v št. Andražu v lavantinski dolini v duhovnika posvečen 25. julija 1853 je služboval kot kaplan in pozneje provizor na Vranskem, kot kaplan v Laškem trgu in v Celju, kjer je prevzel vodstvo takratne glavne šole. Kmalu so spoznali knezoškof Jakob Maksimilijan vrline in ljubezen njegovo do mladine in so ga zato že leta 1865 po smrti Andreja Žoherja poklicali vodjem mariborske glavne šole, kjer je bodoče učitelje razven v krščanskem nauku tudi v zgojslovji in poljedelstvu poučeval. Ko se je šolska postava 14. majnika 1869 spremenila, spremenila se je tudi šola odgojevalnica tako, da se je postavila na lastno stališče in dobila približno podobo, koja ima dandanes c. kr. učiteljske. Janežič je na tem zavodu prevzel mesto veroučitelja, ter bil 5. avg. 1883 stalnim profesorjem imenovan in je v tej službi zvesto, tiho in mirno pa vstrajno deloval do svoje visoke starosti, ko je že čutil, da ga bo sodnik živih in mrtvih kmalu na račun poklical. Skoraj nikdar ni bil bolan, nikdar ni šole zamudil. Še le v spomladi 1898. in 1899. leta ga je obolela noga silila, nekaj dni ostati v postelji. Koncem septembra minulega leta je nastopil pokoj, kojega pa ni dolgo vžival. V začetku mesca sušca t. l. je šel v Konjice pokapat svojo blago sestro gospo Šepičevo. Ljubil jo je iskreno, zato je pa tudi žaloval in zdihoval za njo, kakor dete za očetom ali materjo; vrhu tega se je še takrat nekoliko prehladil. 7. aprila je še mladino v cerkvi Matere milosti spovedoval. Cvetno soboto je nekoliko tožil, da mu ni posebno dobro, cvetno nedeljo že ni mogel več v cerkev; pljuča so se mu vnela, hudo je kašljal, pa vedno še je upal, da bo veselo alelujo zdrav obhajal. Da bi pa vendar na vse pripravljen bil, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj bo Gospod našo dušo poklical k sebi, bil je veliki terek opoldan spreviden s sv. zakramenti za umirajoče. Vse molitve je še glasno z duhovnikom molil, potem nekoliko zakašljaj, nekaj besed izgovoril in mirno svojo dušo izdihnil.

Veliki četrtek ob 2 popoldan zbrala se je velika vrsta ljudij vseh stanov in vsake starosti pred stanovanjem rajnega, da ga spremijo do južnega kolodvora. Kondukt je vodil preč. g. stolni župnik, obdan od mnogo duhovnikov. Nekdanji gojenci rajnega profesorja so zapeli žalostinki na domu in na južnem kolodvoru. Njegovi nekdanji tovariši, gg. profesorji c. kr. učiteljske, zastopniki vseh mariborskih srednjih, meščanskih in ljudskih šol, čč. šolske sestre s svojimi gojenkami, c. kr. uradniki, mestni župan, načelnik okrajnega zastopa itd. so šli za krsto.

In veliki petek ob desetih predpoldan se je zopet videlo nadaljevanje žalostnega spreveda in sicer v Savinjski dolini, od kolodvora mimo župnijske cerkve na žalsko pokopališče; vodil ga je v spremstvu domačih in sosednjih dušnih pastirjev tovariš njegov iz bogoslovskih let, preč. g. duh. svet. Ant. Šibal, župnik teharski. Iz Maribora so se pogreba v imenu c. kr. učiteljske ude-

ležili gg. ravnatelj Schreiner ter profesorja Koprivnik in Vreže.

Ko smo krsto z venci obloženo v cerkev postavili, ko so duhovniki pri oltarju svet. Kancijana mrtvaške molitve opravili, o kako milo so takrat donele besede pridigarjeve:

Jokajoči, žalujoči sorodniki in prijatelji! Mila žalska župnija! Kar si nam pred blizo petdesetimi leti posodila, ti prinesemo danes v žalostni procesiji nazaj. Blagega rajnega, preč. g. Franca Janežiča, ki se je pred 70leti v tej župniji rodil in jo leta 1853. kot mlad in vnet duhovnik zapustil, da gre delat v vinograd Gospodov, bomo sedaj položili v hladni grob domače zemlje. Li hočemo jokati in solze prelivati kakor oni, ki upanja nimajo, da se zopet vidimo? (I. Tes. 4, 12.) Ne, saj smo kristjani in saj vemo, da je rajni gospod pravično živél; pravičnemu pa Bog po svojem kraljevem pevcu sam pravi: »v večnem spominu ostane pravični« (ps. 111, 7.)

Pravičen je bil pred ljudmi. Spolnjeval je svoje dolžnosti natanko in zvesto. Nekdaj kot dušni pastir, pozneje pa in sicer skoraj štirideset let kot vnet vzgojitelj mladine. Ni ga skoraj učitelja na Spodnjem Štajarskem, kojega bi ne bil rajni podučeval in navduševal, naj se ravna po vzgledu najvišjega učenika Jezusa, ki je nedolžno mladino toliko ljubil in v nebesa vabil. Pa tudi v drugih stanovih je veliko učencev njegovih. Sam premilost. knez in škof naš so bili v Celju 1862. in 1863. leta rajnega učenec in so z veseljem ter hvaležnim srcem lani 7. majnika ob priliki blagoslavljenja prekrasne od rajnega gospoda profesorja darovane šolske zastave c. kr. učiteljske javno v svoji stolni cerkvi v Mariboru izjavili: »Z mnogim veseljem in srčno ginjen ter hvaležno se vedno spominjam blaženih ur, koje sem pri krščanskem nauku ljubečega in ljubljene kateheta preživel. Prav srečen sem, da morem danes na svetem kraju pred Bogom ob tako izvanredni šolski svečanosti mojemu ljubemu, vselej blagovoljnemu veroučitelju dolžno spoštovanje, otroško hvaležno ljubezen izkazati. Vsi bodo svojega dušnega voditelja in očeta ohranili v hvaležnem spominu.«

Ker je bil rajni gospod profesor toliko pravičen in zvest v spolnjevanju svojih dolžnosti, so ga že prejšnji knez in škof imenovali svojim duhovnim svetovalcem, sedanji premil. nadpastir pa so mu dne 23. julija 1893 podelili čast konzistorijalnega svetovalca.

Odlikovan je bil tudi od presvitlega cesarja s tem, da je bil imenovan cesarskim svetnikom in da je dobil zlat križec s krono ter kolajni v spomin cesarskega jubileja in v spomin štiridesetletnega zvestega službovanja. — Živel je skromno in tiho, ni iskal posvetnega razveseljevanja, da je tembolj mogel moliti in se na smrt pripravljati. Rad je pomagal v cerkvi — še zadnje dni mi je pravil, da se najrajši spominja, kako je v v mladih letih od ranega jutra v spovednici grešnike tolažil, zdravil in z Bogom spravljaj — rad je obiskoval bolnike in jih tolažil ter kratkočasil; v svoji boleznii je bil vdan v voljo božjo in je mirno pričakoval uro odhoda.

Bil je zares pravičen pred Bogom in ljudmi, zato je mirno in srečno v Gospodu zaspal, zato tudi upamo, da bo pri Bogu v večnem spominu, da bo večno veselje zavžival v nebesih.

Zemlja terja od nas, kar nam je dala, prah in pepel. Naj pa bo, naj gre truplo počivat do sodnjega dne, podoba njegova, spomin na njegovo pobožnost in zvesto spolnjevanje stanovskih dolžnosti, ljubezen in spoštovanje do njega pa ostane v našem srcu. Orglje in zvonovi danes molčijo in mu ne zapojejo zadnje žalostne pesmi, pa tem bolj iz našega srca kipi in proti nebu hiti mili klic: Bog mu večni mir in pokoj daj, večna luč mu sveti naj, naj v miru počiva in za nas prosi preč. gosp. Fr. Janežič!